

[Arentoft]

det, bør han ikke slippe så let, som han gjorde i udenrigsdebatten.«

Da vi i fremskridtspartiet og formentlig mange med os mener, at udenrigsministerens uheldige udtalelser i Brasilien ikke bør gå helt upåagtet hen, og da udenrigsministeren ikke med ét eneste ord har beklaget sine udtalelser, bør folketinget gøre det. Jeg skal derfor på mit partis vegne tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget beklager udenrigsministerens udtalelser om baggrunden for de cubanske soldaters tilstedeværelse i Angola.

Tinget fortsætter derefter behandlingen af forespørgslen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandling.

Maisted (FP):

Det er sjældent, man anfører økonomiske betragtninger, når man diskuterer udenrigspolitik. Men jeg synes bestemt, det er væsentligt, at vi også belyser dette punkt: hvordan administrerer udenrigsministeren skatteydermidler, og hvordan behandler han folketinget som bevillingsmyndighed?

I juni måned 1976 – aktstykke 542 – søgte udenrigsministeren bevilling til at nedrive ambassaden i Tokio og opføre en ny. Begrundelsen var, at denne ambassadebygning var livsfarlig at bo i, og det er selvfølgelig et væsentligt argument, når der er jordskælvsområder i Japan og Tokio. Det drejede sig om en 1.300 m² parcelhusgrund til 25 mill. kr., blev det oplyst; man ville bygge et 625 m² parcelhus til chefen derude, og det skulle koste 6,3 mill. kr., altså 10.000 kr. pr. m². På denne grund, fik vi endvidere oplyst, kunne der ikke bygges højt, og man kunne ikke udnytte grunden bedre end det, man havde foreslået.

Som sædvanlig skaffede udenrigsministeren sig et flertal i finansudvalget for en sådan udgift, hvor man altså bygger et parcelhus på 625 m² til 6,3 mill. kr. Argumentet for det dyre byggeri lå i, at man havde en byggegrund til ca. 25 mill. kr. Det er selvfølgelig en fantastisk byggegrund, og det var nogle

fantastiske priser. Som sædvanlig så stemte fremskridtspartiet imod.

Så langt, så godt, så skulle den sag jo være afklaret. Men så kommer udenrigsministeren ca. et år efter, i juli måned 1977, og siger til finansudvalget: desværre har vi givet forkerte oplysninger til finansudvalget. Grunden er ikke 25 mill. kr. værd, men nok snarere 12 mill. kr. værd. Og for parcelhuset, som man vil bygge, på 625 m², er prisen på 6,3 mill. kr. lidt for høj, nu kan vi bygge det til 4,5 mill. kr. Ministeren siger endvidere, at der vil blive bygget højt på de omliggende grunde. Altså var der heller ingen servitut på den grund om, at der ikke kunne bygges højt. Det vil sige, udenrigsministeren har vildledt finansudvalget og dermed folketinget på 3 områder. For de første: grunden kostede ikke 25 mill. kr.; en vurdering viser senere, at den er 12 mill. kr. værd. For det andet: der kunne bygges højt på denne grund, man kunne udnytte den bedre end det, udenrigsministeren fejlagtigt opgiver til finansudvalget og dermed folketinget. Og som nr. 3: byggeriet til 6,3 mill. kr. kunne udføres for 4,5 mill. kr. året efter.

Det er jo grove løjer, men det var altså kun fremskridtspartiet, der syntes, at den slags ting var grove løjer. Vi gik selvfølgelig imod, men det er jo en fantastisk situation, at folketinget, finansudvalget kan vildledes af udenrigsministeren, uden at nogen af de andre partier føler anledning til, at vi får en sådan sag bragt til salen og til en afstemning og får givet et mistillidsvotum til udenrigsministeren.

Med hensyn til den nye bebyggelse, man nu havde fundet frem til i Tokio, har man gjort et mægtigt arbejde, og udenrigsministeren har været i stand til at finde siger og skriver én grund, der tilfredsstillere vores udenrigsminister. Der var kun én grund i hele området i Tokio, der kunne opfylde de krav, en dansk udenrigsminister stiller til vores ambassadebyggeri. Man fandt endvidere en bygherre, som ville sælge en grund til 16,9 mill. kr., og så kunne man sælge den grund, vi har nu, som først var vurderet til 25 mill. kr., til 17,5 mill. kr. Det står uafklaret, om det er de samme mennesker, man køber grund af, som man også sælger den anden grund til. Offentlig licitation har man ikke. Der er særlige forhold, får vi at vide, der gør, at man i Japan ikke har offentlig licitati-